

Φασουλῆς καὶ Περικλέτος.
ὁ καθένας νέτος σκέτος.

Π. Πάει κι' ὁ Πάρνελ, Φασουλῆ...
Φ. Τὸ 'διάβασες τὸ γράμμα ;
Π. Κι' ὁ Βαλμασέδας τῆς Χιλῆς κι' ὁ Βουλανζὲ συνάμα.
Φ. Τὸ γράμμα δὲν τὸ 'διάβασες ;
Π. Πάνε κι' οἱ τρεῖς συγχρόνως...
τὸ δάκρυ ἐξεχείλισε κι' εἶναι πολὺς ὁ πόνος.
Φ. Καὶ τί ἐνδιαφέρεσαι περὶ τοῦ Βουλανζέ,
ποῦ τὴν αὐτοκτονίαν του τὴν 'πῆραν 'στὲν μεζέ ;
μὴν εἶσαι τῆς Χιλῆς ἀστός, μωρὴ παλιγομονέδα,
γιὰ νὰ ἐνδιαφέρεσαι περὶ τοῦ Βαλμασέδα ;
ἢ μήπως εἶσαι τάχατε πολίτης Ἰρλανδίας
καὶ γιὰ τὸν Πάρνελ θρηνωδεῖς ἐξ ὅλης σου καρδίας ;
Καλοὶκι οἱ τρεῖς των, Περικλῆ, κι εἰς πᾶσαν γῆς γωνίαν
ἂς ἔχουν γαῖαν ἐλαφρὰν καὶ μνήμην αἰωνίαν.
Ὁ Βαλμασέδας συμφορὰς ἂν ἔπαθε μεγάλας
ἐκεῖνος τὰς ἐγέννησε μονάχος του ὁ τάλας·
ὁ Βουλανζὲ ἂς 'πρόσεχε νὰ μὴν αὐτοκτονήσῃ
κι' ὁ Πάρνελ ἂς ἐπρόσεχε νὰ μὴν χρυολογήσῃ.
Πόσο γι' αὐτοὺς λυπήθηκα μόν' ὁ Θεὸς τὸ ξέρει...
τὸ γράμμα τὸ 'διάβασες ;... αὐτὸ μ' ἐνδιαφέρει.
Π. Ποιὸ γράμμα, βρέ ;
Φ. Καὶ μ' ἐρωτᾶς μὲ τόσην ψυχραιμίαν,
ἐνῶ 'στὸ ἔθνος ἔφερε τοσαύτην τριχιμίαν ;
Π. Ἄχ ! κακομοίρη Βουλανζέ !...
Φ. Σ' αὐτὸ τὸ νταβατοῦρι
δὲν 'ντρέπεσαι κοτζάμ Ρωμηός, κοτζάμ ψωρογαϊδοῦρι,
γιὰ ξένους ἔννοιας καὶ δουλειὰς 'στὸν βρόντο νὰ παρλάρ-
καὶ γιὰ τὸ γράμμα τὸ γνωστὸ χαμπάρι νὰ μὴν πά- [ρῃς
μὰ στέκεις ἀδιάφορος καὶ κάθεσαι, χαζέ, [ρῃς,
τὸν Πάρνελ νὰ μοιρολογῇς μετὰ τοῦ Βουλανζέ ;
Χαράμι τὸ ψωμὶ τὸ τρῶς κι' ἂς χαίρεται ποῦ σ' ἔχει.
Π. Μὰ δὲν μοῦ λές, βρὲ Φασουλῆ, σὰν τί σπουδαῖο τρέχει ;
Φ. Ὁ πρὶν κλεινὸς Εἰσαγγελεύς, θεμιστοπόλος ἥρως,
οὔτερ ἡ μνήμη πάντοτε διαμενεῖ ἀγήρως,
πιάνει καὶ γράφει μιὰ γραφὴ 'στὸν Θοδωρῆ τὸν δόλιο
γιὰ τὸ χαρτοκοπάνισμα καὶ τῶν χαρτιῶν τὸ σφόλιο,
καὶ τὸν πειράζει δυνατὰ ἐκεῖ ὅπου τὸν τσούζει
καὶ κάθε φαβορίτα του πατόκορφα τὴν λούζει.
Νὰ 'δῇς τί γράμμα, Περικλῆ !... κρῖμα σὲ σέν' ἀλήθεια,
ποῦ κάθεσαι καὶ χάνεσαι γιὰ ξένα κολοκύθια,
κι' ὡς ἄνθρωπος περιφανὴς ἐκ τῶν λογιωτάτων
καθόλου δὲν σκοτίζεσαι περὶ διὰ γραμμάτων.
Νὰ 'δῇς τί γράμμα, Περικλῆ, ποῦ σοῦ σαλεύ' ἡ βίδα...
δὲν ἔχει γραμματόσημο μηδὲ καμμιὰ σφραγῖδα,
ἀλλ' ἀνοικτὸ εὑρίσκεται 'στὰς χεῖρας τοῦ τυχόντος,
κι' ἄλλα τοιαῦτα θὰ γραφοῦν τοῦ χρόνου προϊόντος.

Νὰ 'δῇς τί γράμμα, Περικλῆ... μόλις 'στὴ μέση φθάνεις
καὶ μὲ τὰ δύο χέρια σου τὰ πισινά σου πιάνεις,
κι' ὅσο 'στὸν πάτο προχωρεῖς ἀλλάζεις κι' ἕνα χρῶμα
καὶ τὰ ρουθούνια σου σφαλᾷς μὴν τὰ κτυπήσ' ἡ βρῶμα.
Γράμμα, ὁποῦ τὴν εὐκλειαν ὑπερτιμᾷ τοῦ τόπου,
γράμμα, ὁποῦ σηκόνεται ἡ πέτσα τοῦ ἀνθρώπου,
γράμμα, ποῦ βλέπει ὁ καθεὶς τὴν πάστρα καὶ τὰ χάλια του
καὶ κάνει τὸν Πρωθυπουργὸ νὰ χάσῃ τὰ πασχάλια του,
γράμμα, ὁποῦ ζωγράφισε τοῦ Θοδωρῆ τὴν φάτσα,
γράμμα, ποῦ ὅλη φαίνεται τοῦ Θοδωράκ' ἡ ράτσα,
γράμμα, ποῦ μᾶς 'φανέρωσε ὁ Θοδωρῆς τί θέλει
καὶ πῶς ἀπ' ὅλους ξεγλιστρᾷ σὰν Κωπαΐδος χέλι,
πῶς ὅλα τὰ ἐφόρτωσε 'στὸν Ἀθανασιάδη
κι' αὐτὸς τὰ ἐκατάφερε κι' ἀπ' ὅλα 'βγῆκε λάδι,
γράμμα, ποῦ εἰς Εἰσαγγελεὺς ἐφάνη κουφαηδόνι
γιατὶ δὲν 'πῆγε νὰ δεθῇ μαζὶ μὲ τὸ Κορδόνι,
γράμμα, ὁποῦ δοξάζεται ἡ δοξασμένη τράπουλα
καὶ 'στὸ γαϊδοῦρι κάθεται ἡ Θέμις πισοκάπουλα,
γράμμα, ποῦ τὸ παράσημον μᾶς δίνει τῆς πενταλφας
κι' ἡ Θέμις τώρα καταντᾷ τῶν κυβερνώντων Κάλφας,
καὶ γιὰ τὸ μεροκάματο δουλεύ' ἡ κακομοίρα
καὶ κάνει νάζια 'στοὺς τρανοὺς σὰν νἄνασι ζωντοχήρα,
γράμμα, ποῦ σκέπτεται καθεὶς πῶς πρέπει νὰ γλυτώσῃ
κι' ἀπὸ τὸν 'Αννα πηλαλοῦν 'στὸν Κατάφα τόσοι,
κι' ὁ Καϊάφας Θοδωρῆς φωνάζει πρὸς τὸν 'Αννα:
«νὰ μὴν ἀκοῦς Εἰσαγγελεῖς καὶ τὰ χαρτιὰ κοπάνα».
Π. Μ' αὐτὸ τὸ γράμμα σ' ἔπασε πολὺ μεγάλη λύσσα.
Φ. Νὰ 'δῇς τί γράμμα, Περικλῆ... ψυχή μου στὰ Πατήσια!
Γράμμα, ποῦ γιὰ τὴν γοῦνα μας μεγάλα ἔχει ράμματα
καὶ λέγεις πῶς δὲν γράφονται συχνὰ τοιαῦτα γράμματα,
γράμμα, ποῦ χάραξε γραμμὴ καινούρια στὴν Ἑλλάδα,
γράμμα, ποῦ ἔχει τὴν οὐρὰ ὀπίσω ἡ ἀχλάδα,
γράμμα, ὁποῦ τὸ σήκωσε εἰς τὰ πτερὰ ἡ φήμη
κι' ἐκ τοῦ ληθάργου ἤγειρε κι' ἐμένα τὸ ψορῆμι,
γράμμα, ὁποῦ 'στὸν «Ἔλεγχον» χεῖρ Κάλχαντος τὸ τύ-
κι εἰς τῶν ἀδύτων τὰ δυτα καθένας μας ἐτρύπωσε, [πωσε
γράμμα, ποῦ μᾶς ἀπέδειξε μὲ γλαφυρὰ στοιχεῖα
τὸ τί ἐστὶ βερύκοκο καὶ τείναι πειθαρχία.
γράμμα, ὁποῦ 'στὴν τράπουλα προλέγει μέλλων αἴσιον,
γράμμα, ποῦ πρέπει μὲ χρυσοῦν νὰ τὸ φυλάξουν πλαί-
κι' ἀπ' ὅλα τἄλλα γράμματα νἀμᾶς τὸ ἐχωρίσουν [σιον,
νὰ μὴν τὸ φᾶνε ποντικοὶ καὶ μυίγαις τὸ κοπρίσουν,
γράμμα, ποῦ πρὸς πολίτευμα μὲ ἀνυφοῖ μετάρσιον
καὶ γίνεται τοῦ Θοδωρῆ δραστήριον καθάρσιον,
γράμμα, ποῦ μᾶς ἐγλέντισε σ' αὐτὸ τὸ μεταξύ,
γράμμα, ποῦ θέλει ράντισμα μὲ φανικὸν ὀξύ,

Σὰν Διογένης ἀφελὴς μὲ τὸ φανάρι 'βγῆκα,
μὰ τὸ τοκομερίδιον ἀκόμη δὲν τὸ 'βρῆκα.

γράμμα κομψὸν κι' ἀβρότατον κι' ἐρατεινὸν κι' ἐράσμιον,
γράμμα καθ' ὅλα ἱερὸν καὶ γράμμα πανσεβάσμιον,
γράμμα, τὸ φέρον θύελλαν εἰς τόσην νηνεμίαν
καὶ γενικὴν ἀπόλυτον μὴ ἔχον ὀδεμίαν,
γράμμα χωρὶς ἐπίθετα τοῦ Διληγγάννη μπόλικα
ἢ δοτικὰς πληθυντικὰς κι' ἄλλα τοιαῦτα σόλοικα,
γράμμα, ποῦ γίνετ' ἐξ αὐτοῦ μακρὺ Ἐπιστολάριον,
ἄκαιρον τὸν Πρωθυπουργὸν τὸν Ἀρχικαγκελάριον.
Π. Ὄρσε λοιπόν, παλληάνθρωπε, δρὸ μαχαιρίαις μὲ κάμα,
γιατὶ τὸν Πάρνελ ἔξεχασα νὰ κλάψω μὲ τὸ γράμμα.

Πρὸς Ἀθανασιάδην μακρὰ ἐπιστολὴ τοῦ ῥέκτου πατριώτου κυρίου Φασουλῆ.

Ἀγαπητὲ Εἰσαγγελεῦ καὶ Ἀθανασιάδη,
ποῦ 'στὸν Πύργο σήμερα παραληρεῖς ἀργῶν
καὶ κάνεις τὸν Θεόδωρον σκοποβολῆς σημάδι,
εἶδα τὰ ὅσα ἔγραψες εἰς τὸν Πρωθυπουργόν,
κι' ἐγὼ εἰς ταῦτα σ' ἀπαντῶ ἀντὶ τοῦ Θοδωρῆ,
γιατὶ αὐτὸς μὲ τῆς δουλειᾶς ποσῶς δὲν εὐκαιρεῖ.

Τοῦ φίλου σου Πρωθυπουργοῦ τοῦ 'βγῆκε ὁ Χριστός,
ἀθλάκοπα τρεχάματα καὶ πάντα 'στὸ ποδάρι,
κι' ὡς μάγος καὶ ἀλχημιστὴς νυχθημερὸν κλειστὸς
γιὰ τὸ τοκομερίδιον ἐβρόνα τοῦ Γενάρη.
Ὅθεν κι' ἐγώ, Εἰσαγγελεῦ, ἐσκέφθην ἐν τῷ ἅμα
νὰ σ' ἀπαντήσω ἀντ' αὐτοῦ εἰς τὸ τρακύ σου γράμμα.

'Εν τοῖς πολλοῖς εὑρήσομεν τὰ μέλα διεστῶτας
τῶν ἰσχυρῶν κομματαρχῶν τοὺς ἐριτίμους φίλους,
ὁπόταν δὲ ἀνέρχωνται εἰς τὰς ἀρχὰς τὰς πρώτας
τοὺς βλέπομεν νὰ πολεμοῦν ἀγρίως ἐπ' ἀλλήλους,
ὡς ποῦ τὸν κομματάρχην των τὸν πρῶτον παραιτοῦν
καὶ ἄλλο κόμμα δεύτερον μὲ τὸ κερὶ ζητοῦν.

Καὶ πάσας μὲν τὰς σοβορὰς τοῦ Θοδωρῆ φιλίας
δέλυσεν, Εἰσαγγελεῦ, πολὺ ὀλίγος χρόνος,
μὰ τώρα τὰς ἀπέδειξεν ὑπὲρ ποτὲ ἀλλοίας,
καὶ μάρτυς τούτου ἀψευδὴς ὑπῆρξες σὺ καὶ μόνος.
Τὸν ἔλουσες πατόκορφα μ' αἱματηρὸν κονδύλι
κι' ἐφάνη 'στὸν Θεόδωρον ὁ οὐρανὸς σφονδύλι.